

Maja Đukanović
Filološka fakulteta, Beograd
UDK 811.163.6'373.7:81'373.7

Drug, drugačen : isti, enak

V prispevku so z jezikovnega stališča obravnavane besede *drug*, *drugačen*, *isti*, *enak*. Najprej je obravnavana njihova uvrstitev v določene besedne vrste glede na njihove oblikoslovne lastnosti, navajajo se njihovi osnovni pomeni, sledi pa iskanje sopomenk. Posebna pozornost je namenjena rabi teh besed v slovenskih frazemih, navedeni pa so tudi ekvivalenti v tujih jezikih.

pridevniška beseda, pomenskost, sopomenskost, frazeologija

The paper deals with the words *drug*, *drugačen*, *isti* and *enak* from a language point of view. They are characterised in terms of their morphology, their basic meanings are defined and synonyms are sought. Particular attention is paid to their use in Slovene idioms and equivalents in foreign languages are also offered.

adjectival words, synonymy, phraseology

1 Uvod

1.1

Krovna tema 52. seminarja slovenskega jezika, literature in kulture *drugačnost* je v pričujočem prispevku obravnavana z jezikovnega stališča, in sicer skozi besedi *drug/drugačen* ter njima pomensko nasprotnima besedama *isti/enak*. Predstavljeni so različni pogledi na njihovo uvrstitev v besedne vrste in pomeni, ki jih imajo našteje besede v različnih kontekstih. Pomensko polje za vsako od navedenih besed je med drugim definirano z iskanjem delne ali popolne sopomenke, nato pa je predstavljena tudi raba besed *drug*, *drugačen*, *isti*, *enak* v različnih izrazih in frazemih.

1.2

Kljub dejstvu, da so si južnoslovanski jeziki po strukturi zelo podobni in da so tudi slovnični opisniki najpogosteje urejeni podobno, so razlike v pristopih k obravnavi posameznih slovničnih vprašanj. Tako so v slovenskih slovnica besedne vrste razdeljene nekoliko drugače kot v slovnica drugih južnoslovanskih jezikov, in sicer so pridevniki uvrščeni v isto skupino kot pridevniški zaimki in števnik glede na skladenjsko pogojenost paradigmatičnih slovničnih kategorij, kot sta spol in število.

Normativna slovnica sodobnega slovenskega jezika navaja devet besednih vrst v slovenskem jeziku, in sicer: samostalniška beseda, pridevniška beseda, glagol, prislov, povedkovnik, predlog, veznik, členek in medmet, prvi dve – samostalniška in pridevniška beseda – pa zajemata po tri podskupine: v okviru samostalniške besede so to samostalniki, samostalniški zaimki in posamostaljeni pridevniki, v okviru pridevniške besede pa pridevniki, pridevniški zaimki in števnik (Toporišič 2000: 255–256). Po svojih skladenjskih in drugih lastnostih *drug*, *drugačen*, *isti*, *enak*

vsekakor sodijo med pridevniške besede, glede na kontekst pa jih lahko razvrstimo v vse tri podskupine pridevniških besed: pridevnik, zaimek in števnik.

V nadaljevanju so predstavljene osnovne slovnične in jezikovne značilnosti besed *drug*, *drugačen*, *isti* in *enak*.

2 Drug

2.1 Osnovni pomen

Za besedo *drug* so v *Slovarju slovenskega knjižnega jezika* (v nadaljevanju SSKJ) v pridevniški rabi navedeni trije osnovni pomeni: 1. ki ni tisti, na katerega se misli, iz katerega se izhaja; 2. ki se po lastnostih razlikuje od določenega; 3. ki ni domač, tuj. *Drug* se poleg tega uporablja tudi v samostalniški rabi, v besedni zvezi z *drugi* pa nastopa kot zaimek.

2.1.1 Drug v pridevniški rabi

Iz analize jezikovnega gradiva izhaja, da je beseda *drug* polnopomenska oziroma da je primarno semantično motivirana (Topolinska 1981: 297). Iz primerov, kot so *vstopil je drug človek*, *kot sem ga pričakoval*, *takrat me ne bo doma*, *pridi raje drug dan*, *zaenkrat nimam drugega dela* ipd. je razvidno, da je pomen pridevnika *drug* izražen s stališča govorca in sogovorca, ki vesta, za katerega človeka/dan/delo gre, v primerjavi s tem človekom/delom/dnem pa je določen pomen besede *drug*.

V primerih tipa *vsako leto gre v drug kraj na počitnice*, *šole in drugi vzgojni zavodi* ima pridevnik *drug* večjo nedoločnost kot v prej omenjenih, saj se lahko nanaša na večje število možnih pojmov. V pogovorni rabi se *drug* včasih uporablja v pomenu tuj: 'na starost je moral živeti pri drugih ljudeh'.

Iz obravnavanih primerov lahko sklepamo, da ima pridevnik *drug* določeno deiktičnost, saj je oseba/predmet/dogajanje na nek način določeno v mislih govorca in sogovorca.

2.1.2 Drug v samostalniški rabi

V samostalniški rabi oblike besede *drug* izražajo nedoločno referenčnost v pomenu 'pripadnik skupine, v katero sodi tudi tisti že omenjeni'. V primerih *dolgo sta se razumela*, *vendar se je poročil z drugo*, *mi se strinjamo*, *drugi pa niso zadovoljni* gre torej za osebe, ki imajo nekaj skupnega, v primeru *nudi jim hrano*, *stanovanje in drugo* pa gre za storitev, ki sodi k navedenim.

Arhaično se *drug* uporablja kot samostalniček, sicer v popolnoma drugačnem pomenu, prevzeto iz ruščine in/ali srbsčine/hrvaščine, in pomeni 'tovariš, prijatelj'.

2.1.3 Drug v zaimenski rabi

Besedo *drug* v normativni slovnici sodobnega slovenskega jezika (Toporišič 2000: 335) najdemo (tudi) med zaimki. Toporišič (2000: 335) pridevniške zaimke deli glede na pomen na štiri osnovne skupine, tako kot pridevnike nasploh: lastnostne, vrstne, svojilne in količinske. Vsaka od teh štirih skupin ima kar 11 podskupin (vprašalni, oziralni, nedoločni, nedoločno-poljubnostni, nedoločno-mnogostni, oziralno-poljubnostni, totalni, nikalni, sekundarni, istostni in kazalni). Obliko *drug* najdemo v kategoriji sekundarnih vrstnih in svojilnih pridevniških zaimkov.

Drug sorazmerno pogosto nastopa v oblikah zaimenskega izraza *drug drugega*, kjer ima recipročno-povratni pomen. Na primer v stavkih tipa *bojita se drug drugega*; *pozdravljata drug drugega* ipd. gre za dvočlenski subjekt. Dejanje je simultano, oba elementa sodelujeta vzporedno, kar se lahko interpretira kot popolna simetrična recipročnost. V tovrstnih primerih lahko dvočlenski zaimenski izraz *drug drugega* zamenjamo z oblikami povratnega zaimka *se* (Đukanović 2009: 94):

Obljubljala sva si, da se obiščeva. = Obljubljala sva drug drugemu, da se obiščeva.

Obstaja tudi možnost veččlenske recipročne odnosnice, na primer *Oni štirje gledajo drug drugega*. Zapletenost in številčnost potencialnih transformacij onemogoča kakršnokoli drugačno razumevanje odnosov kot simultanih/vzporednih. Torej, veččlenskost subjekta implicira simultanost. Ta implikacija simultanosti je sicer zastopana pri glagolih percepcije, ki za razliko od glagolov govorjenja (dogovarjati se, posvetovati se, šepetati si), pri katerih je v pomenu implicirana zaporednost, saj se proces govorjenja primarno doživlja kot linearen in zaporeden (razen v primeru hrupa), za razliko od njega pa se proces gledanja v primeru recipročnega pomena doživlja kot primarno simultan (Đukanović 2009: 94). Naslednja primera lahko imata dvojen pomen, in sicer lahko pomenita zaporednost, da so udeleženci v pogovoru pripovedovali zgodbe zaporedoma, ali simultanost v smislu, da je A pripovedoval zgodbo osebi B in istočasno je C pripovedoval osebi D, E pa je pripovedoval osebi F.

Dolgo v noč smo si pripovedovali zgodbe. : Dolgo v noč smo drug drugemu pripovedovali zgodbe.

V primerih, kjer je uporabljen glagol gledanja, se recipročnost doživlja kot simultana:

Oni štirje se gledajo. : Oni štirje gledajo drug drugega.

Število možnih transformacij določa, da odnose v omenjenih primerih razumemo izključno kot simultane, kar pomeni, da veččlenski subjekt implicira simultanost.

2.2 Sopomenke

Če poskusimo ugotoviti, s katerimi besedami bi bilo možno zamenjati, nadomestiti oblike besede *drug*, vidimo, da je to pogosto beseda *različen* (*o tem spregovorim na drugem/različnem mestu*), potem beseda *ostali* (*pobuda se bo nadaljevala še v drugih/ostalih mestih*), pogosto pa se *drug* uporabi v pomenu *naslednji* (*premikali smo se od ene gorske vasi do druge/naslednje*). Kot je razvidno iz odstavka, v katerem je obravnavana beseda *drug* v zaimenski rabi, jo v zaimenskem izrazu *drug drugega* lahko zamenja povratni zaimek *se*.

2.3 Raba v frazemih in pregovorih

Beseda *drug* se dokaj pogosto uporablja v frazemih, zelo znan in pogosto navajan pa je tudi pregovor, ki obstaja tudi v sorodnih južnoslovanskih jezikih in v katerem se uporablja oblika besede *drug*: *Kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade* (v srbsščini: *Ko drugome jamu kopa sam u nju pada*). Pregovor se, kot navaja SSKJ, uporabi v pomenu, da nesreča, ki jo kdo pripravlja drugim, navadno zadene njega samega.

Drug se uporablja tudi v pogostih in znanih frazemih, kot recimo *napeti/ubirati/ubirati druge strune* v pomenu 'lotiti se česa na drugačen, bolj odločen način' (*Matija se je Andrejeve jeze nekoliko ustrašil, kajti po kratkem molku je začel ubirati druge strune*; Keber 2015). Ustreznice slovenskega frazema *napeti/ubirati/ubirati druge strune* obstajajo tudi v drugih jezikih, na primer:

angleščina:	to change one's tune; to sing another song;
francoščina:	changer de ton; changer de gamme;
nemščina:	eine andere Tonart anschlagen;
poljščina:	przedsięwziąć ostre kroki.

Izraz *druga/drugačna pesem* se v sodobni slovenščini uporablja v pomenu 'drugačno, različno, praviloma boljše v primerjavi z dosedanjim'. Dokaj pogosta je raba izraza v športnem novinarstvu:

Dirka je bila povsem druga pesem, kajti Häkkinen je bil za razred hitrejši od obeh tekmecev v boju za naslov prvaka;

Že naslednji dvoboj z Dansko je bil čisto druga pesem.

Podobne primere zasledimo tudi v ponudbi računalnikov:

Povsem drugačna pesem pa bo s povsem novimi modeli, pri katerih bodo hitrejši procesorji omogočili boljše razmerje med zmogljivostjo in ceno. (Keber 2015)

O izvoru frazema *druga/drugačna pesem* Keber (2015) v *Slovarju slovenskih frazemov* zapiše:

Frazemov *druga pesem*, *drugačna pesem* ni v starejših slovarjih, kot sta Pleteršnikov in Glonarjev. Pri Cigaletu, I, 966, je ustrezno nem. *eines anderen Lied pfeifen* razloženo s slovenskim *po koga struni plesati*. Predstavno sta oba frazema dovolj razvidna. Njun pomen izhaja iz prenesenega pomena sestavine *pesem*, ki ga natančneje določata prilastkovni sestavini *druga*, *drugačna*. Podobno bi lahko rekli za frazem *ista pesem*, medtem ko ima frazem *stara pesem* svoje korenine že v antiki.

Ustreznice tega frazema se v tujih jezikih glasijo:

srbsko/hrvaško:	druga p(j)esma;
angleško:	a different kettle of fish; a horse of a different colour;
češko:	jiná písnička;
francosko:	une autre paire de manches;
italijansko:	tutt'altra musica; un altro paio di maniche;
rusko:	совсем другое дело.

3 *Drugačen*

3.1 Osnovni pomen

V iztočnici *drugačen* se v SSKJ v pridevniški rabi navajata dva osnovna pomena: 1. ki se po lastnostih razlikuje od določenega in 2. ki ni tak kot navadno, ampak spremenjen. Prvi navedeni pomen najdemo tudi v razlagi besede *drug*, kar priča o prepletenosti pomenskih polj teh dveh besed.

3.2 Sopomenke

Če pogledamo tipične primere rabe pridevnika *drugačen*, opazimo, da bi ga skoraj vedno lahko zamenjali s pridevnikom *različen*:

drugačen/različen je od svojega očeta;
poskusiti na *drugačen/različen* način;
pričakoval sem *drugačen/različen* odgovor;
moja predstavitev bo *drugačna/različna* od drugih;
to je pa precej *drugačna/različna* zgodba;
njihov uspeh v kulturno zelo *drugačnem/različnem* okolju je bil res popoln.

V drugem tipu primerov pa bi oblike besede *drugačen* lahko zamenjali s pridevnikom *spremenjen*:

danes je nekoliko *drugačna/spremenjena*;
domača vas se mu zdi čisto *drugačna/spremenjena*. (SSKJ 2014)

V normativni slovnici sodobnega slovenskega jezika besedo *drugačen* najdemo tudi med zaimki, in sicer opredeljeno kot lastnostni sekundarni pridevniški zaimek.

3.3 Raba v frazemih in pregovorih

V nekaj frazemih alternirata *drugačen* in *drug*, na primer: *brenkati na drugačne/druge strune*; *drugačna/druga pesem* in podobno.

Frazem *biti iz drugačnega testa* se uporablja v pomenu 'imeti drugačne, navadno pozitivne lastnosti, sposobnosti' in je ravno nasproten frazemu *biti iz istega testa*:

Lenič je moral [...] dokazati, da je iz *drugačnega* testa;
Medtem ko so nekateri modeli iz te serije bolj skopo opremljeni, pa je R52 iz *drugačnega* testa.

Frazemi s tem pomenom obstajajo tudi v drugih jezikih:

angleško:	to be cast in a different mould;
češko:	být z jiného těsta; být z jiného dřeva;
francosko:	être d'un (tout) autre acabit; ne pas être du même bois; ne pas être de la même trempe;
nemško:	aus anderem Holz geschnitzt sein;
rusko:	из другого теста сделан. (Keber 2015)

4 Isti

4.1 Osnovni pomen

Pridevnik *isti* je v SSKJ definiran s tremi osnovnimi pomeni: 1. na katerega se misli, iz katerega se izhaja; 2. ki se po lastnostih ujema, ne razlikuje: med seboj, pri dveh ali več osebah, stvareh, od določenega, primerjanega; 3. ki ohranja, ima lastnosti, značilnosti nespremenjene. Če definicije v iztočnici primerjamo z definicijami v iztočnici *drug*, opazimo, da so si ravno nasprotne:

drug	isti
1. ki ni tisti, na katerega se misli, iz katerega se izhaja	1. na katerega se misli, iz katerega se izhaja
2. ki se po lastnostih razlikuje od določenega;	2. ki se po lastnostih ujema, ne razlikuje [...]
3. ki ni domač, tuj	3. ki ohranja, ima lastnosti, značilnosti nespremenjene

Drug in *isti* se uporabljata tudi v zaimenski in samostalniški rabi poleg pridevniške.

4.1.1 *Isti* v pridevniški rabi

Pridevnik *isti*, kot je razvidno iz primerov, ima močno izraženo določnost:

še isti dan je izpolnil obljubo;

stanujeta v istem hotelu;

vrnili so se po isti poti;

rojena sta istega leta.

Pojem, na katerega se nanaša pridevnik *isti*, je natančno določen in ni nikakršne možnosti, da bi govorec in sogovorec dvomila, kaj je predmet pogovora.

V besedni zvezi *en in isti* je istost oz. nespremenjenost, ponavljanje poudarjeno:

vsako leto hodi v en in isti kraj na počitnice;

vsak dan je na mizi ena in ista jed;

vedno dobi en in isti odgovor.

Isti se v pogovornem jeziku pogosto uporablja v pomenu 'enak':

nič se ni spremenil, vedno isti je;

čisto ista je kot pred petimi leti.

Določena recipročnost se opaža v naslednjih primerih, kjer imata/imajo dva ali več subjektov nekaj skupnega:

dvojčka sta ista;

imajo iste cilje;

vsí so v istem položaju.

4.1.2 *Isti* v samostalniški rabi

V samostalniški rabi je pomensko polje besede *isti* enako kot v pridevniški: zaznamuje ponavljanje, nespremenjenost glede na to, kar je omenjeno v prejšnjem besedilu: *pri zaslišanju je izjavil isto kot pri razpravi*. V samostalniški rabi je pogosto v rabi izraz *pa smo na istem*, v pomenu 'smo v enakem položaju kot pred dogodkom, dejanjem, od katerega smo pričakovali spremembo'.

4.1.3 *Isti* v zaimenski rabi

Pri razvrščanju pridevniških zaimkov Toporišič (2000: 335) obliko *isti* uvršča v vrstne istostne zaimke, obliko *istega* pa v svojilne istostne zaimke.

V SSKJ so v iztočnici *isti* v zaimenski rabi navedeni primeri, kjer ima *isti* pomen kazalnega zaimka *ta*, *tisti*:

v istih časih so potovali z Gorenjskega na Štajersko čez Kamnik;
obrnil se je k sinu – isti je stal s povešeno glavo pred njim.

Raba besede *isti* je v navedenih in podobnih primerih zastarela, kar je v SSKJ tudi omenjeno. *Isti* se uporablja v pravnem jeziku, kot je razvidno iz primerov, ima v takšnih primerih *isti* pomen osebnega zaimka *oni/jih*:

podpisani prosi predsedstvo, da bi mu isto dovolilo dopust;
pridite po potrdila danes, ker istih pozneje ne bomo izdajali. (SSKJ 2014)

4.2 Sopomenke

Za pridevnik *isti* je težko najti sopomenko, najbližji pomen ima beseda *enak*, vendar pomenski polji teh dveh besed nista popolnoma identični. Besedo *isti* lahko zamenjamo s celim stavkom:

Včeraj sva se srečala na istem mestu. = Včeraj sva se srečala na mestu X in danes sva se srečala na mestu X/Včeraj sva se srečala na mestu, na katerem sva se srečala tudi danes.

Kot je omenjeno v poglavju 4.1.3, se lahko *isti* v zaimenski rabi zamenja s kazalnim zaimkom, raba je sicer zastarela, v pravnem jeziku pa z osebnim zaimkom *jih*:

podpisani prosi predsedstvo, da bi mu isto dovolilo dopust = podpisani prosi predsedstvo, da mu le-to dovoli dopust;
pridite po potrdila danes, ker istih pozneje ne bomo izdajali = pridite po potrdila danes, ker jih pozneje ne bomo izdajali.

4.3 Raba v frazemih in pregovorih

Med štirimi obravnavanimi besedami se pridevnik *isti* največkrat uporablja v frazemih. S pomenom 'biti enak' so v rabi: *biti (narejen) iz istega testa*, *biti po istem kopitu*, *biti/delovati na isti valovni dolžini*, *da(ja)ti/vreči v isti koš*, *govoriti isti jezik*, *ista pesem*, *isti šmor(e)n*, *isti vrag*, *metati/spraviti v isti koš/lonec*, *v isti rog tuliti/trobiti*, *v isti sapi*, *vračati/vrniti komu z isto mero*. (Keber 2015)

V primeru *še nikoli prej niso bili v isti sapi predstavljeni trije filmi iste serije* bi frazem *v isti sapi* lahko zamenjali z izrazom *na mah*; *istočasno*. V primeru *Prav nič mi niso všeč, preveč so po enem kopitu* je frazem *biti po istem kopitu* uporabljen v pomenu 'preveč so si podobni, ni nikakršne razlike med njimi'. Podobno je tudi v primerih *poslanci trobijo v en rog*; *na sestanku so vsi tulili v en rog*, kjer frazem *trobati/tuliti v en rog* pomeni, da so vsi sodelujoči govorili iste stvari.

Keber (2015) pojasnjuje, da frazem *v en rog trobiti* navaja že Cigale pri iztočnici *Horn: er bläst mit ihm in ein Horn – oba eno trobita*, v *en rog trobita*, za njim tudi Pleteršnik in Glonar. Meni, da frazem temelji na dejstvu, da so na nekdanjem brezventilnem rogu lahko igrali samo en tonski način.

Za frazeme z elementom *isti* se v tujih jezikih najdejo številne ustreznice:

angleščina:	to sing the same song as so; to take the same line as so;
francoščina:	emboucher la meme trompette;
srbsščina/hrvaščina:	duvati/puhati u isti rog/tikvu;
nemščina:	ins gleiche Horn blasen/ins gleiche Horn stoßen.

5 Enak

5.1 Osnovni pomen

Beseda *enak* ima precej razvejano pomensko polje. V SSKJ je navedenih celo šest osnovnih pomenov: 1. ki se po lastnostih, značilnostih ujema, ne razlikuje med seboj, pri dveh ali več osebah, od določenega, primerjanega, 2. ki v primerjavi drugega z drugim nobeden nima prednosti, večjih pravic/ki ne dopušča prednosti, izjem, 3. ki koga po lastnostih ali po določeni lastnosti dosega, 4. ki ohranja, ima lastnosti, značilnosti nespremenjene, 5. ki po vrednosti, moči ni ne večji ne manjši in 6. podoben (z oznako zastarelo). *Enak* se uporablja tudi v prislovni in samostalniški vlogi.

Omenjene pomene besede *enak* lahko razvrstimo na tiste, ki imajo načinovno-povratni pomen ekvivalentnosti (oseba A je storila enako stvar, kot je to pred tem storila oseba B), v drugo skupino pa bi sodili primeri, kjer ima *enak* načinovno-povratni pomen identičnosti (osebi A in B sta istočasno nekaj storili). P. Piper (Maldžijeva idr. 2009) navaja, da obstajajo tudi druga, zaimenska sredstva, s katerimi se zaznamuje ekvivalentnost ali neekvivalentnost, v obeh primerih s stopnjevanjem ali brez stopnjevanja denotata, ki so v zvezi *enaki, isti, drugačen, podoben*:

Vsi moški so enaki : vidva sta si podobna.

V nasprotju s takšnimi oblikami izražanja relacijske kvantifikacije so komparativni pomeni privdniških oblik vedno v zvezi z določenimi leksikalnimi vsebinami, npr. *novejši, starejši, širši, ožji* (Piper v: Maldžijeva idr. 2009: 321–322).

5.2 Sopomenke

Če pogledamo tipične primere rabe pridevnika *isti*, opazamo, da bi ga skoraj vedno lahko zamenjali s pridevnikom *identičen*:

hiše so si zelo podobne, niso pa enake/identične;

progo sta prevozila v enakem/identičnem času;

vsi imajo enake/identične pravice.

V primerih, ko je *enak* uporabljen v zaimenski rabi, bi ga lahko zamenjali s kazalnim zaimkom: mojster je, da mu ni enakega daleč naokoli = mojster je, da ni takšnega daleč naokoli.

5.3 Raba v frazemih in pregovorih

Enak se zelo redko uporabi v frazemih in pregovorih, najbolj znan je pregovor: *Enak se z enakim druži*.

6 Sklep

V pričujočem prispevku so v kontekstu obravnave pojma drugačnosti z jezikovnega stališča analizirane besede *drug*, *drugačen*, *isti* in *enak*. Navedeni so njihovi osnovni pomeni in primeri rabe v sodobnem jeziku, bodisi v stilno nezaznamovanih, bodisi v stilno zaznamovanih besedilih.

Za pojma *drug* in *drugačen* je značilno, da sta definirana z negacijo (*drug*: 'ki ni tisti, na katerega se misli'; *drugačen*: 'ki ni tak, kot navadno'). Za obe besedi velja tudi to, da sta definirani kot nekaj, kar se razlikuje, torej kot nekaj različnega, kot nekaj, kar se po lastnostih – domnevno – razlikuje od običajnega.

Isti in *enak* sta definirana pozitivno kot pojma, ki se ujemata po lastnostih s pojmom, ki je omejen ali je govorniku in naslovljencu dobro znan. Za besedo *isti* je v definiciji značilna jasna referenca ('na katerega se misli, iz katerega se izhaja'), ki implicira, da se govorec in naslovljenec strinja o njenem pomenu.

Na podlagi definicij in seveda tudi samih primerov rabe besed *drug*, *drugačen*, *isti* in *enak* bi lahko sklepali, da je za njihovo razumevanje potrebna velika mera egocentrizma, ki izhaja iz tega, kaj govorec in sogovorec razumeta kot običajno, neobičajno, nasprotno ali različno. Da bi bila njuna komunikacija uspešna, morata govorec in sogovorec imeti enaka stališča do tega, katere lastnosti so za enega od njiju nenavadne, različne ali spremenjene, oziroma morata poznati in na enak način razumeti prvine, o katerih se govori. Edino na ta način lahko določita, kaj je *drugo*, *drugačno*, *isto* ali *enako*.

Literatura

- ĐUKANOVIĆ, Maja, 2009: *Uporedna semantička analiza zamenskih reči*. Beograd: Filološki fakultet.
- KEBER, Janez, 2015: *Slovar slovenskih frazemov*. Elektronska izdaja: www.fran.si, dostop 18. 3. 2016.
- MALDŽIJEVA, Vjara, TOPOLINSKA, Zuzana, ĐUKANOVIĆ, Maja, PIPER, Predrag (ur.), 2009: *Južnoslovenski jezici: gramatičke strukture i funkcije*. Beograd: Beogradska knjiga.
- Slovar slovenskega knjižnega jezika* [SSKJ], 2014. Elektronska izdaja: www.fran.si, dostop 18. 3. 2016.
- TOPOLINSKA, Zuzana, 1981: Semantička i sintaksička distribucija zamenskih korena *t-*, *ov-*, *on-* u srpskohrvatskom jeziku. *Naučni sastanak slavista u Vukove dane 7*. Beograd: Filološki fakultet. 297–305.
- TOPORIŠIČ, Jože, 2000: *Slovenska slovnica*. Maribor: Založba Obzorja.